

paarden. De kleine François, de tegenwoordige directeur, trad — voor een jaar of vijftig — reeds op en onderscheidde zich in zijn „ausserordentlichen Exercitiën und Sprüngen”. Zoo verliepen jaren; alle grootheden, wier naam eenigen klank in de cirkuswereld hadden, gaven elkaar toen rendez-vous bij Renz, het cirkus dat niet te evenaren was. De neger Delmonico, met zijn leeuwen, Robert Renz als voltigeur, de Olschanski's, de Lee's, de „Leeuwenbruid” Cora, Franz Renz, met zijn acht Russische schimmels, traden er achtereenvolgens op... Het waren prachtige, druk bezochte voorstellingen, waarbij alles even minutieus klopte, van den orchestdirecteur Cahnbley tot den geringsten staljongen toe.

Militaire optocht uit de „Lustige Blätter.”

Angstvallig-nauwkeurig waren alle nummers ingestudeerd en bij zijn voorstellingen trad langzamerhand een correcte netheid in de plaats van de vroegere, cirkusachtige jacht op effect. Maar nog andere eigenschappen van Renz deden zijn optreden hoe langer hoe meer in den smaak van het publiek vallen, nl. zijn bijzondere liefhebberij voor alles wat de mise-en-scène betref, doorgevoerd tot in de kleinste bijzonderheden, en zijn aangeboren schoonheidszin.